

Het Internationaal Theater Instituut (ITI) werd in 1948 in Praag opgericht. Het was het eerste consultatief organisme van de Unesco; de internationale raad voor de muziek, die voor de plastische kunsten, de monumentenzorg, enz. ontstonden jaren later. Het is een zg. niet-goevernementele organisatie, categorie A, met een secretaris-generaal in Parijs, een 'executive committee' van 14 tot 16 leden en nationale centra in bijna 60 landen. Tweejaarlijks wordt een statutair congres gehouden.

De doelstellingen van het ITI worden als volgt omschreven: 'Internationale uitwisseling zowel op het gebied van de theoretische kennis als van de praktische ervaring bevorderen, met het doel de vrede en de vriendschap onder de volkeren te versterken, het wederzijds begrip te stimuleren, en de creatieve samenwerking onder alle tonelisten te verruimen.'

In de schoot van het ITI werden verscheidene comités gevormd, b.v. voor muziektheater, voor dans, voor de derde wereld, voor toneelschrijvers... Het ITI stelde een jaarlijkse Werelddag van het theater in (27 maart), organiseert festivals als het Theatre of Nations, seminaries en colloquia. Het publiceert het trimestriële tijdschrift 'Theatre International' en verspreidt andere publikaties, o.m. van en via de nationale centra.

Het Belgische Centrum van het ITI werd gesticht in 1952. Het secretariaat is gevestigd: p/a Mark Hermans, Rudolfstraat 33, 2000 Antwerpen (tel. 03/237.38.67). Om lid te worden moet men 'blijk geven van enige activiteit of deskundigheid in een van de uitvoerende kunsten, als b.v. toneel, mime, ballet, opera e.a.' Alleen individuele personen kunnen lid worden; voor 1982-1983 is het lidgeld 300 fr.

buiten de schaduw van het internationaal secretariaat in Parijs probeerden toezicht te houden op de inbreuken op de arbeidsvrijheid en de vrijheid van mening onder de theatermensen in de wereld. Wij hebben via allerlei kanalen geprobeerd om informatie te verkrijgen over theatermensen die in de gevangenis waren gezet, of verbannen waren, van wie de werken werden verboden of gecensureerd, enz. en hebben daarbij resultaten geboekt.

In welke jaren was dat ?

Grosso modo, tussen 1975 en 1980. Nadien is dat stilgevallen om twee redenen: het Nederlandse Centrum was uit elkaar gevallen en werkt thans, voor zover mij bekend, slechts minimaal; het internationale secretariaat in Parijs heeft bovendien die functie overgenomen sinds de algemene conferentie van de Unesco, in 1980 geloof ik, een algemeen statuut van de artiest uitwerkte. Daarin is de vrijheid van mening en de vrijheid van arbeid van de artiest ingeschreven. Daardoor werd het voor het ITI als zodanig een organieke opdracht om dat soort dingen te behartigen.

Onverschilligheid

Hoe staat de Belgische theaterwereld tegenover het Belgische Centrum? Naar verluidt, werden n.a.v. het colloquium van november jl. aan Franstalige kant tekenen van een zekere agressiviteit waargenomen, terwijl bij de Vlamingen eerder onverschilligheid heerst.

Eventuele vijandigheid aan Franstalige zijde kan ik niet beoordelen. Onverschilligheid aan Vlaamse zijde heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat de leiding van de Vlaamse sectie tot voor kort

nogal bureaucratisch was samengesteld. Bovendien houdt zij waarschijnlijk verband met de onverschilligheid van de Vlaamse theaterwereld voor wat in het buitenland aan de hand is en het gebrek aan belangstelling voor internationale contacten. Ik heb jarenlang geprobeerd om Vlaamse decorateurs te laten participeren aan de Praagse quadriennale voor scenografie en decorbouw; dat is me niet gelukt, met het gevolg dat alleen Franstalige theaters met hun decors naar Praag gingen (waaraan dan eventueel Vlaamse decorateurs deel hadden, maar niet in Vlaams verband). Gelukkig is dat nu sinds een jaar of twee goed van start gegaan: er bestaat nu een Vlaamse afdeling van de internationale organisatie voor theatertechnici (OISTT), maar het heeft jaren geduurd. Ik durf beweren dat het Belgische Centrum daarvan, mentaal dan, de grondslagen heeft gelegd. Het is een heksentoe om Vlamingen te bewegen om deel te nemen aan internationale colloquia, om zich op het internationale

forum te laten zien. De honkvastheid van de Vlamingen vertaalt zich ook daar en verklaart voor een deel de onverschilligheid van de Vlamingen t.a.v. dit Belgische Centrum, omdat ze de internationale samengang ervan niet begrijpen en er ook geen belangstelling voor hebben. Zo'n theatercentrum dient eigenlijk voor drie soorten activiteiten. Ten eerste, adviesvorming over culturele problemen naar de Unesco toe. De tweede functie van een nationaal centrum is in dienst van de jonge mensen te staan, om hun horizons te verbreden. Ik kan namen noemen van Belgen die op dit ogenblik beroemd zijn en die via het Belgische Centrum kans kregen om bijvoorbeeld stage te doen bij grote buitenlandse regisseurs. Fundamenteel, en dat is het derde punt, staat het Belgische Centrum in dienst van de derde wereld. De Unesco bestaat hoofdzakelijk ten behoeve van de ontwikkeling in de arme landen, ook op het stuk van theater, en het ITI heeft slechts de

"Bovendien houdt zij waarschijnlijk verband met de onverschilligheid van de Vlaamse theaterwereld voor wat in het buitenland aan de hand is en het gebrek aan belangstelling voor internationale contacten."

steun en de medewerking van de Unesco in de mate dat het de westerse inbreng en know how ten dienste kan stellen van theater en andere performing arts in de ontwikkelingslanden.

Jef De Roeck

Alfons Van Impe, geboren op 8 februari 1921 in Wallonië uit Oostvlaamse ouders, thans directeur van de Opera voor Vlaanderen, woont in Vilvoorde en voelt zich Brabander. Genoot een opleiding als onderwijzer aan de katholieke Normaalschool te Mechelen, studeerde talen in het Technisch avondonderwijs en criminologie bij het Ministerie van Justitie. Hij is voorzitter van de v.z.w. Vlamingen in de Wereld, medevoorzitter van het Belgisch Centrum van het Internationaal Theaterinstituut en lid van het Internationaal Uitvoerend Comité van datzelfde I.T.I. Verder is hij erevoorzitter van de Vereniging van Vlaamse Toneelacteurs en van het Belgisch-Nederlands Toneelcolloquium te Maastricht; hij is voorzitter geweest van de v.z.w. Ancienne Belgique en is lid van de raad van beheer van verscheidene verenigingen. Jarenlang was hij ambtenaar bij het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur, in 1980 werd hij conservator van het Kasteel van Gaasbeek, functie die hij tot eind 1982 waarnaast het directeurschap van de Opera voor Vlaanderen. Hij stichtte het Theaterjaarboek voor Vlaanderen, doceerde theater-economie aan het RITCS te Brussel en heeft talrijke publicaties op zijn naam staan, o.m. romans en toneelstukken onder de schuilnaam Luc Vilsen.